

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

JENNIFER HAYWARD

Iššūkis priimtas

2,89 Eur / 9,99 Lt - 2015 rugšėjis - spalis

Beolita
De Kampar

Knygute.lt

Jenifer Hayward
(Dženifer Heivard)

IŠŠŪKIS PRIIMTAS

Antroji serijos
"*Broliai De Kampai*"
knyga

Versta iš Jennifer Hayward,
An Exquisite Challenge, 2014
© Jennifer Hayward, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Thinkstockphotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-953-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Aleksandra Anderson manė, kad gyvenimas – tai *Cabernet* taurė, ir norėjo gyventi jos svai-gulingų aistrų centre. Niekas neprilygo medžioklės jauduliui – kuo nepadoriau, tuo geriau. Jei ji abejojo, ar jai pavyks, būtinai turėjo tai išmėginti. Ir taip ji tobulėjo. Ji tiesiog tarpo.

O kaip dėl to įmantraus Kalifornijos *Zinfandel* ir *Merlot* palyginimo? Merginai, užaugusiai Ajovos provincijoje ir siurbusiai alų su padug-nėmis, tai per daug nerūpėjo. Ji gerdavo viską, kas būdavo skanu, ir taip palengvindavo nesi-baigiančių kokteilių vakarėlių nuobodybę.

Šiuo klausimu visiškai kitaip buvo nusiteikęs susiraukęs vyriškis, kuris ką tik atvyko į Napos slėnio kasmetinį labdaros vakarą benamiams. Gabrielį De Kampą, kuris stovėjo už visame pasaulyje pripažintos *De Kampų* vynų gamintojų grupės, buvo apsėdusios vynuogės, kurios suputodavo taurėje. Tai buvo jo gyvenimo es-mė.

Aleksandra stebėjo jį iš balkono mezonine prestižiniame San Fransisko rajone, kur vyko renginys, su vieninteliu tikslu: leistis į dar vieną jaudinantį nuotykį. Įtikinti Gabrielį De Kam-

pą, kad patikėtų jos firmai suorganizuoti du didelius renginius, kuriuose bus pristatytas svarbiausias *De Kampų* vynas per dešimt metų. Tai jos proga į savo klientų sąrašą įtraukti tarptautiniu mastu pripažintą vyno gamintoją, ir ji nepasiduos.

Aleksandra gurkštelėjo iš taurės, kurią laikė jau pusantros valandos, kol plepėjo su visais svarbiais Kalifornijos vyno pramonės žmonėmis ir rinko informaciją norėdama sužinoti, kas jiems svarbu ir kaip išversti iš koto *De Kampą*.

Nugara perbėgo įspėjantys šiurpuliukai. Ar beprotiška vien mėginti?

Viskas vyko svaiginamai greitai. Šį rytą ji miegojo po Manhatane įvykusio merginų vakaro, kuris baigėsi išgėrus per daug martinių, kai šeštą ryto ją pažadino Katios Džouns, *De Kampų* reklamos skyriaus direktorės, skambutis. Sena kolegė, rami kaip belgas Katia atrodė keistai sutrikusi. Gabrielis *De Kampas* ką tik atleido viešųjų ryšių agentūrą, kuri turėjo pasirūpinti jo *Velnio viršukalnės* pristatymu, nes tos idėjos jam pasirodė *baisios*. Iki pristatymo Niujorke ir Napoje buvo likusios trys su puse savaitės.

- Man tavęs reikia, - suinkštė Katia. - *Dabar pat.*

Gal Aleks ir nebūtų norėjusi nešti savo užpakalio iš lovos vien tam, kad galbūt gautų progą dirbti sesers svainiui, bet šią savaitę iš jos buvo atimtas tris milijonus dolerių per metus atnešantis klientas. Nedaug patirties turinčiai viešųjų ryšių agentūrai, kuri ką tik įsikėlė į prabangias patalpas Penktajame aveniu, tai buvo didelis smūgis. Jei tuoj pat neras naujo stambiaus kliento, galės užsidaryti net nepradėjusi dirbti. Taigi Aleks atsigavo nuo pagirių, atšaukė visus susitikimus ir šoko į lėktuvą, kad spėtų į vakarėlį San Fransiske.

Šis scenarijus turėjo tik vieną trūkumą. Katia nežinojo apie Aleks ir Geibo santykius. Nežinojo, kad jis griežtai laikėsi taisyklės nedirbti su šeimos nariais, nors ji daugybę kartų mėgino įtikinti perleisti jai *De Kampų* viešuosius ryšius. Ir nežinojo, kad ji su Geibu kaip aliejus su vandeniu. *Visada*. Jei Geibas pasakydavo *taip*, ji būtinai atšaudavo *ne*. Kitaip negalėjo.

Bet čia ir dabar tai visiškai nesvarbu, – priminė sau gražindama ilgų, tamsių plaukų sruogą atgal į kuodą. Aleks atstatė pečius ir pasuko prie žemyn vedančių laiptų. Kai ant kortos dviejų milijonų dolerių sutartis (ir visa jos ateitis), sunkūs santykiai su Geibu nieko nereiškė.

Aleks įsikibo į raudonmedžio turėklus ir giliai įkvėpė mėgindama nusiraminti. Ji žengė lėtai ir atsargiai, stengdamasi nepatraukti dėmesio. Geibas stovėjo minios viduryje ir kalbėjosi su vietinės samdomų darbininkų profsąjungos direktoriumi. Kaip visada šimtu procentų pasi-
nėręs į pokalbį. Gebėjimas susikaupti buvo jo išskirtinis ženklas. Tačiau jai leidžiantis laiptais tarp jų plykstelėjo gerai pažįstama elektros kibirkštis. Geibas kilstelėjo galvą. Jo žvilgsnis įsmigo į ją, akys išsiplėtė.

Tarsi būtų nustebeęs, kad ją čia pamatė.

O, Dieve. Juk Katia jam pasakė, kad ją pasamdė. Ar ne?

Deja, leidžiantis žemyn, širdžiai ritmingai daužantis su kiekvienu žingsniu, ją apėmė nuojauta, kad kolegė pamiršo perduoti šią svarbią informaciją. Neatitraukdamas nuo jos akių Geibas kilstelėjo tankius, tamsius antakius. Nuostaba. Jis tikrai nustebo.

Tai ne į gera.

Arba galbūt, – pagalvojo ji desperatiškai, kai jis nutraukė pokalbį ir žengė prie laiptų, – kaip tik labai gerai. Galbūt nuostaba padės palenkti kontrolės maniaką Geibą savo pusėn. Galbūt jai pavyks jį įtikinti, kol jis nenutraukė jų ben-

dradarbiavimo jam dar nė neprasadėjus.

Nulipus paskutines pakopas ir pažvelgus jam į akis keliai truputį drebėjo. Keista, turint galvoje, kad prieš ją stovėjo šeimos narys. Bet gal taip atrodė tik todėl, kad puikus kostiumas nepriekaištingai apgulė raumeningą Geibo kūną. Arba todėl, kad jo juodi kaip naktis plaukai buvo vos per ilgi, o žandenos tobulos.

Kai kurioms moterims duobelė jo smakro viduryje atrodė nepaprastai seksuali. Bet jai labiau patiko miško tankmės žalumo akys, kuriose galėjai paskęsti. Aleks buvo įsitikinusi, kad tinkama moteris pralauš jo savitvardą.

Ji giliai įkvėpė ir nužengusi nuo paskutinės pakopos sustojo priešais jį. *Visiškai tobulas. Visiškai nepasiekiamas. Susiimk, Aleks.*

Jo lūpos išsilenkė:

- Aleksandra.

Jusles užliejus žemam, aksominiam balsui pasišiaušė oda. Ištardamas jos pilną vardą Geibas pasielgė labai oficialiai, bet akimis vis dar nepaleido jos žvilgsnio.

- Nežinojau, kad vieši vakarinėje pakrantėje.

Prakeikimas, Katia. Jis net nenutuokė. Aleks nurijo seiles staiga išsausėjusia gerkle ir truputį atsilošė, kad geriau jį matytų.

- Tavo vidinis radaras neparodē, kad esu netoliese?

Geibas šyptelējo.

- Matyt, kažkas blokuoja signalą.

Aleks vos laikėsi užlieta nuo jo sklindančio tiršto gamtos aromato, kai jis palinko pabučiuoti jos į abu skruostus, bet kimus *ciao*¹ ją palaužė.

- *Ką čia veiki?* - sumurkė atsitraukęs, bet žvilgsniu vis dar tyrinėjo jos veidą. - Niekada nepatikėčiau, kad lankaisi tokiuose vakarėliuose.

Prakeikimas. Aleks kilstelėjo smakrą.

- Šiandien nekalbėjai su Katia, ar ne?

- Katia Džouns?

- Taip, ji turėjo tau paskambinti. Ji... aš... - Aleks įsmeigė į jį akis. - Geibai, ji mane pasamdė, kad pasirūpinčiau renginiais.

Geibo akys išsiplėtė ir apsiniaukė.

- Negali būti. Tokiems sprendimams būtinas mano pritarimas.

- Na taip, - atsakė ji kiek įmanydama ramiau. - Ar tikrinai gautas žinutes? Ji turėjo tau

---

¹ Sveika (it.) (čia ir toliau - vert. pastabos).

pranešti.

Jis įdegusiais elegantiškais pirštais nusibraukė nuo veido plaukus ir susiraukė.

- Šiandien neturėjau nė sekundės apie ką nors pagalvoti. Ką jau kalbėti apie paštą.

Na štai. Aleks prisivertė nutaisyti užtikrintą šypsenėlę.

- Geibai, po trijų savaičių tavęs laukia pristatymai abiejose žemyno pakrantėse. Katia žino, kad aš vienintelė galiu tai padaryti, todėl paprašė pagelbėti, - paaiškino ji ir mostelėjusi ranka pridūrė: - Ir štai aš čia, pasiruošusi tave *išgelbėti*.

- Išgelbėti mane? - jis susiraukė dar labiau. - Juk žinai, kad niekada nedirbu su šeimos nariais.

- Nemanau, kad turi kitą pasirinkimą.

Geibas tik perkreipė savo gražų, aristokratišką veidą ir mostelėjęs ranka atkirto:

- Man reikia išgerti.

Puiki mintis. Ji mielai prisijungs.

- Galiu paruošti koncepciją per keturiasdešimt aštuonias valandas, - linksmi tarė Aleks sekdamas paskui ją prie baro. - Mačiau kitos agentūros pasiūlytas idėjas ir pritariu, kad jos nieko vertos. Turiu daug geresnių.

- Aleks, - suurzgė jis trenkdamas ranka per barą. - Tu neorganizuosi mano pristatymų.

Ji įsitaisė ant aukštos kėdės ir kovingai atstaitė smakrą.

- Katia mane pasamdė. Ir aš *puikiai* išmanau savo darbą. Pats tai žinai.

- *Tai* nesvarbu, - išspjovė jis ir paprašęs gėrimų prisėdo šalia. - Aleks, žinau, kad tu geriausia. Jei nebūtum mano šeimos narė, jau seniai būčiau tave pasamdęs; bet esi, todėl nieko nebus.

Aleks užplūdo panika. Ji alkūnėmis pasirėmė į barą, sugavo jo žvilgsnį ir smeigė į jautriausią vietą.

- Pabalnojai netinkamą žirgą, Geibai. Pasirinkai netinkamą agentūrą ir dabar neturi, kur trauktis. Tas, kas imsis dviejų pristatymų Najoje ir Niujorke, kai liko taip mažai laiko, turi būti savižudis. Be manęs šalyje yra tik du žmonės, kurie gali tai padaryti. Vienas, - pabrėžė ji, - šiuo metu plaukia Nilu su savo žmona. Antras šiuo metu Hjustone, planuoja renginį, kuriam pasisamdė penkis papildomus darbuotojus. Jų pagalbos nesulauksi.

Jis padavė jai taurę vyno ir abejingai gūžtelėjo plačiais pečiais.

- Ką nors sugalvosiu, bet savo taisyklės nesulaužysiu.

Jos gyslose suliepsnojo ugnis. Gyvenime Aleksandra neabejojo tik dėl kelių dalykų. Visų pirma dėl to, kad niekas negalėjo pralenkti jos šiame darbe. Rankas aukštyn. Jam jos *reikia*.

- Ar nori, kad tavo pristatymai virstų nesėkme? - griežtai paklausė ji. - Užtrukai *aštuonerius metus*, *aštuonerius metus*, Geibai, kol *De Kampų* vynas pasiekė garbingą vietą Napoje. *Aštuonerius metus*, kol tavo aukščiausios rūšies Kalifornijos vynai užsitarnavo pelnytą pagarbą. Pirmąjį įspūdį galėsi sudaryti tik vieną kartą. Ir aš galiu pasirūpinti, kad tai būtų įsimintiniausias metų pristatymas.

Geibas nuleido taurę ir tyliai nusikeikė. Aleks idėmiai jį stebėjo. Ji *niekada*, *niekada* negirdėjo Geibo tariant tuos žodžius.

- Leisk man tau padėti, - tarstelėjo ji ir švelniai uždėjo ranką jam ant dilbio. - Aš galiu viskuo pasirūpinti.

Nuo delno iki skrandžio nuvilnijo elektros srovė. Aleks tuoj pat atitraukė pirštus ir pakišo juos po šlaunimi. Aleks ir Geibui atsidūrus šalia oras visada įsielektrindavo.

- Nepagalvojai, kad šokti į lėktuvą, kol neži-

nai, ar turi darbą, labai prasta mintis? – sušnypštė Geibas. Jo tamsus žvilgsnis išdavė sumišimą ir kažką dar, ko ji visiškai nesitikėjo, bet negalėjo įvardyti.

– Katia mane pasamdė. Ji davė man darbą, Geibai.

– O aš galiu atleisti.

– Bet to nepadarysi.

Jis tik gūžtelėjo pečiais.

– Žinotai, kad tai prasta mintis.

– Viskas gerai, – ji prikando apatinę lūpą. – Aš nesipainiosiu tau po kojų. Būsiu tokia nematoma, kad manęs net nepastebėsi.

– Tai, – burbtelėjo jis ir jo akyse sužibo pašaipą, – tau yra fiziškai neįmanoma. Tu kaip iki raudonumo įkaitusi aguona Toskanos žalumonėje.

– Geibai...

Bet jis tik iškėlė ranką ir žvilgtelėjo kažkur jai už nugaros.

– Man reikia pasikalbėti su keliais žmonėmis, o po to turiu daugybę darbo namuose. Pabūk čia, palauk manęs ir parvešiu tave į viešbutį. Pakeliui galėsime pasikalbėti.

Aleksandra norėjo atšauti, kad ji ne šuo ir nevykdo įsakymų, bet dabar atėjo metas įro-

dyti, kad jie gali dirbti drauge.

- Puiku, - meiliai sumurkė ji. - Sėdėsiu čia ir lauksiu tavęs.

Geibas prisimerkė, nužvelgė ją lyg ruoštūsi kažką sakyti, bet tik papurtė galvą ir atsistojo.

- Dešimt minučių.

Aleksandra stebėjo, kaip jo aukšta įspūdinga figūra dingo minioje. *Prakeikimas, Katia, rimtai?*

Aplink zujo prašmatniai apsirengę vakarinės pakrantės gyventojai. Ryškus raudonmedžio baras traukė juos kaip liepsna drugius. Aleksandra atsilošė kėdėje mėgaudamasi ramia, nerūpestinga nuotaika, kurią taip retai patirdavo Niujorke. Tai buvo kaip diena ir naktis. Ji gurkšnojo vyną ir galvojo, kaip įtikinti tą Geibą, kurio iki šiol nepažinojo. Geležinis žmogus retai atsipalaiduodavo. Turbūt ir iš liepsnojančio namo išeitų visiškai nenukentėjęs, nepriekaištingu *Armani* kostiumu. Bet šiandien jis atrodė suirzęs. Nenusipėjamas.

Aleksandra kartojo sau, kad dabar turi laikytis galutinio tikslo. Gauti darbą....